

Térey János

LE COOL

RÉSZLET A REGÉNYBŐL

STAY TUNED.

Késő este a Le Cool nevű klubban ülünk a Kopaszi gáton, Tabánival és Brúnóval, a Kasabian szól a hangszerókból. Öltönyös hely, a fiúk alkalmazkodtak a dressz kódhoz, de én jól érzem magam bőrkabátban. Luca nem jött, újabban megint nem ér rá, a MüPa-koncertjükre próbál napi tíz órát. A partikat amúgy sem szereti, unja. Mi viszont havonta egyszer pörgünk a kollégákkal, ez iratlan szabály. És most van mit kidühöngöngünk, a lemondott Kolozsvárt, az elbukott Bukarestet.

Ma este valamilyen fiatal gitárzenekar lép föl. Állítólag Ajkáról? A pultos mondta, tökök fiúk. Brúnónak megvan a cédéjük. Tényleg olyan tökösek volnának? Szégyenlősen somfordálnak föl a színpadra, nyakukba akasztják a gitárt a húszévesek elnagyolt mozdulataival.

Mi a nevük? Nem hallottam jól. A frontember, arcába hulló fürtjeit megigazítva, bekonferálja az első számot: *Dry Storm*. Elragadtatott zenét játszanak, angolul. Brúnó a bárpultnál hosszan elemzi az intrót, amelyik úszik a zajban és a visszhangban. Szerinte tökéletes fölvezetést ad ez a szám, ez a szívbemarkolóan szomorú és monumentális tétel. Elég megdöbbenő hatással van a közönségre is, akik láthatóan táncolni vágyanak, aztán csak állnak ott elől, kővé meredve, megbabonázva.

A második dalban szigorúnak tetsző, kifejezetten repetitív örvénylésből nyílik ki a téma. Ennél a csapatnál a halkán induló dalok rendre ugyanolyan, robbanásszerű refrénbe torkollnak. Visszacsendesednek, utána megint jön a totális örület, ahogy a csövön kifér. Őszinte, zsigeri bulizene. Modernitás a régi iskola szerint. Power pop, noise és pszichedélia, huszoneves dinamizmussal.

Az utolsó dalt konferálják be. Ez Brúnó szerint az ő igazi arcuk. A szexuális utalás csak vicc benne, magyarázza a kollégám. Ez amolyan buzdító nóta, azt üzeni, menj tovább, és minden oké, fűzi hozzá.

Stayin' Wilde. Honnan ismerős nekem ez a cím?

Úristen, csak most jövök rá – ami ennyire eltérő kontextusban nem is olyan egyszerű –: de hiszen a Káliból ismerős. Ez a Debil Inside. Debil In-

side, ez a csapat neve, meg kell hagyni, rendkívül idióta név! És ez a mi vége-főcím búcsúzenénk! Bevallom, letagadnám, ha kérdeznék. Ha Brúnó ezt nem tudja, akkor Brúnó biztosan nem nézi a *Káli holtakat*; és bár nem nézi, azt azért nagyon is jól tudja, hogy játszom benne. Vajon mit veszít vele?

Egyáltalán hogyan lehet Ajkára születni? De az még hagyján, lehet véletlenül is. Ugyan mi jó származhat e kopár, bakonyi bauxitvárosból? S vajon milyen lehet Ajkán élni és meghalni?

Just fuckin' hard

And stayin' wild

Komoly beindulás a tánctéren. Hosszú meghajlás fotózkodással, némi őrjöngés. A ráadásdalban vastag gitárakkordok és táncoltató lábdob-pergő. Egyedül a dobos játékában találok némi kivetnivalót. Kicsit mintha túl okosat szerettek volna kitalálni a fűk, mondom Brúnónak. Elismeri, hogy a dobos monoton, több kísérletezést is elbírt volna a játéka.

Nem akarom ezt a zenét hallgatni, nem akarok fecserészni róla. Hirtelesen elfog a menekülőösztön.

Menjen a fenébe, aki szerint nem szabad innom előadás után sem.

Sőt: a fasz üsse ki a fogát annak, aki az utamba áll, mormolom Botond modorában a mosdó tükre előtt. Ilyen szeretnék lenni? Nem.

Valaki mégis meg akar állítani kifelé, biztos elfelejtettem fizetni. Az lehetetlen.

Nem értem én az emberi beszédet, és nem beszélem a te nyelvedet.

Az egyik pincér hozza utánam a fogason hagyott hátizsákomat, bocsi, ezt itt felejtetted. Milyen rendes tőle.

Végre elhallgatnak a sipító gitárok a fülemben.

Nem jöttem össze senkivel.

Nem búcsúztam el senkitől.

Egyenesen lesétálok a parkolóba, ahol a robogót hagytam.

AZ ÉJSZAKAI ROBOGÓZÁSNAK színjózanon is van egy páratlan hangulata, amikor pedig félrészegen rámarkolok a gázkarra, és elkezdem feszegetni a korlátaimat, autók között cikázva, lábtartóig döntve a kanyarban a gépet, ez olyan adrenalinlöketet ad, amit semmilyen más élmény sem tud nyújtani. Ó, ez a jóleső remegés az alhas tájékán! Kamaszkoromban versenybringával tekertem föl a Hármashatár-hegyre, akár naponta háromszor. De a futás fáraszt, kerékpáron pedig védtelennek érzem magam, és mire fölérék a meredeken, mind a két esetben dől rólam a víz. Igaz, az agyam

olyankor másféleképpen kezd működni, a biciklizés monotonijából, a futás repetitív ritmusából valamiféle meditatív állapot jön létre. Olyankor jövök rá a régóta keresett színpadí megoldásaimra is, menetszélben. Livia is pont ugyanezt szokta emlegetni, csak ő a vitorlázás kapcsán.

Már tényleg csak egy kis Nine Inch Nails vagy Rage Against the Machine hiányzik a fülemből.

Haladok szépen északnak a rakparton. Üres az út. És akkor, a Dunaparra fordulva hirtelen átbukom valamin az elegánsan és vagányul lábtartóig döntött gépemmel. Átbucskázom valami nagy puhán. Embernek kicsi, csomagnak nagy. Borulás utáni első gondolatom az, hogy ruhákkal tömött bőrönd. Vagy valamilyen állat teteme? A saját gépem alá fordultam, úgy borultam föl. A motorház a mellkasomba vágódik. Egész súlyával telibe talál a saját Vespám. De legalább megúszom, hogy frontálisan csapódjak egy útszélien parkoló autóra. Ehelyett az aszfaltra zuhanok, a robogóm meg az álló kocsiban landol. Csupa vér vagyok, a visszapillantó tükröm szilánkjai végig fölsebezték az alkaromat, húszforintos nagyságú sebek éktelenkednek a bőrömmön.

A Vespa nem ment ripityára, de alaposan összekarcoltam azt a szép sötétkék vázat, és az egyik tükröm is oda. Látom, a hátizsákom vagy tizenhat métert repült. Szerencsére csak a zsákom, és nem én. Pedig én is elég rondán nézek ki. Fekszem az oldalamon, az elzúgó autók mellett. Senki sem lassít. Nehéz elhinni. Aztán az egyik megáll, aztán egy másik is. Nehezen, de elkezdek magamtól föltápáskodni. Nem biztos, de talán bordatörés. Én annak tippelném. Magamnál vagyok. Bár önerőből alig bírtam fölállni, hanyatlom is vissza.

Valaki támogat, ötvenes nő. Szúró fájdalom a mellkasomban, baloldalt. Beszél hozzám, mantrázik valamit, én is motyogok őneki. Dőljek neki az autó oldalának. Jó. Körbenézve megpillantom a kupacot, amin átbuktam. A dögöt. Egy angol pointeré, póráz a nyakában. Nem büzlik, friss tetem. Elütötték, de nem én voltam, mert én semmilyen mozgást nem éreztem az úttesten. Végre megértem, miről faggat ez a nő. A fejem ugye nem sérült? Nem. Pedig a halántékomat egy kicsit szintén beütöttem.

Közben kiszáll az autóból az út szélén parkoló, grafitiszürke Pontiac Sedanból a tulajdonosa. Látom, Bókay az, a híres edző. MÁR MEGINT? Ami feltűnő változás, egy: hogy ezúttal nincs szemöldöke. Kettő: hogy iszonyú vidám. Látom, annyira sem sérült a kocsija, mint az én robogóm. Talán ha horpadás. Az az érzésem, hogy kinevet, énrajtam szórakozik.

„Jól vagy, haver? Betintáztál, mi? Kezed-lábad?”
Hozzám hívja a mentőt.

A MENTŐBEN végig magamnál vagyok. Mi ez a csíptető az ujjam végén? Hallom a saját szívhangomat. Valaki szerint lassú. „Lassú a szíve.” Nem tudni, velem közli-e az illető vagy mással. Kitapogatom a telefonomat a kabátzsebemben. Megvan, bár halottnak tűnik az ujjaim alatt, eltört az előzéklapja. Hívnam Lucát, ha tudnám. Évek óta nem tudok számokat fejből, anyámét is beleértve.

Éjszakai ügyelet a Szent János-kórházban. Beírnak a könyvbe, és negyedóra múlva máris szólít a nővér. Föllélegeznék, de csak annyit közöl, hogy nem tudnak fogadni, műszakátadás van, majd hívnak röntgenre, várjak.

Aztán éjfél és egy óra között valóban szünet. Hol lehet a robogóm? Elszállították a Soroksári útról. Biztosan kuka. Nem baj, elvégre én is használtan vettem az első fizetésemből. A tárgyak amúgy is hamarabb pusztulnak nálam, mint másnál. A hátzsákom viszont hiánytalanul megvan.

Na most ez egy zombi-Bókay volt, ott a Duna-parton? Ebbe a föltevésembe kicsit belealszom.

Amikor fölébredek, vasárnap hajnal van, és a traumatológián zajlik az élet. WTF, kezdődik mindjárt azzal, hogy berobban két férfi, egyenruhások őrizetében. Elharapott mondataikból kiderül, hogy kölcsönösen leszúrták egymást az éjjeli 6-os villamoson. Mindkettőt behozta a járőr, egy civil ruhás nyomozó adja át őket az orvosnak. Élesben, kétméternyire tőlem folyik a kihallgatás. Minden szavukat hallom a hátam mögül, amíg a magam röntgenére várok.

„Akkor jött szembe az a csávó”, mondja az egyik.

„Nyugalom, ne ficánkoljon – csitítja az ügyeletes orvos. A másik férfihoz fordul. – Na, és akkor szóváltásba keveredtek?”

„Ja, nem, szóváltásunk az nem volt...”

„Nem-e?”

„Csak valahogy konfliktushelyzetbe kerültünk.”

„Hol is pontosan?”

„A Széna tér és a Mechwart között.”

„Beszölt magának?”

„Rohadt magyarok, menjetek máshova szórakozni. Ezt. Félretolta a barátnőmet, úgy szúrt meg.”

Rohadt magyarok, mondta magyarul, hirtelen milyen természetesnek hat.

„Rohadt magyarok”, idézi a civil nyomozó is a kezében tartott telefonban. Azért az ő övé is pisztolytáska csüng. Úristen, hová keveredtem én a Le Cool táncteréről. Egyébként nem mondhatni, hogy nagyon távol tölteném az életemet az utcától, ahol tapinthatók az egzisztenciális, munkajogi, etnikai és egyéb sérelmek, s az azokból fakadó düh, de ilyen közletről manapság ritkán látom.

„Veled meg mi történt?”, veti nekem oda egy cigány fiú. Ő az egyik szurkáló. Egyáltalán nem félelmetes. Beivott kamasz.

„Semmi, robogóztam.”

„Aha. És honnan vagy te nekem olyan ismerős?”

„Passz. Neked kéne tudnod. Jól vagy?”, faggatom kedvesen.

„Én faszán. És te?”

„Tulajdonképpen én is.”

Egy harmincas, csinos nő olyan mozdulatot tesz, mintha hányna.

„Úgy utálok a rendőröket”, sziszegi.

Minden mozdulatra fölszisszenek a fájdalomtól.

„Megvan, láttalak a tévében”, integet a váratlanul megvilágosodó cigány fiú. Aztán elvezetik.

Kisvártatva egy másik fiút hoznak, akinek szétaprította a kézfejét a fűrészgép, na de ilyenkor, éjszakai műszak? Alaktalan kocsonya a kézfeje helyén, vérben úszik tőle az egész folyosó, senki sem törli fel.

Egy nő a nyakába akasztott kispárnán nyugtatja a törött kezét.

Egy huszonéves anyuka pedig majdnem teljesen átvágta az ujját a kenyérvágó késsel, csak a bőr tartja össze. Mellettem áll, nem bír leülni, úgy lüktet a sebe. „Készülj fel, hogy amputálni fogják”, biztatja az anyja. A Káli óta nem láttam ennyi vért, pláne valódit. Minden élesedik az életemben. Kérdezem, segíthetek-e, de nem. Jól viseli, bízik, az anyja változatlanul kongatja a vészharangot. Behívják őket.

„Szia, úhh, nem te vagy Boti a *Káli holtakból*?”, köszön rám egy tizenéves lány. Zavartan biccentek, szia. Na, kezdődik. Ő ép, valakit idekísért. Feltöltött száj, rajzolt szemöldök. Ő is megvilágosodik, sőt egy körrel beljebb van a fiúnál. Ezt ismerem, ez az a bizonyos „felismerős félmosoly” a lányok arcán. Körülbelül hányszor annyian ismerik a képemet, mint ahány embert én személyesen ismerek? Majd ha hazaér, nyom egy kövér lájkot a nevem alá? Szerencséje van, én vagyok én. Néha elfelejtem, hogy minden hétfőn benne vagyok a tévében, azért bámulnak meg, és nem valami más, például a rendetlen ruhám miatt. Hát ez nem a „Láttalak a *Hamletben*”-játék, hanem a káli katasztrófaturizmus. Itt még a valódi nevemet sem tudják,

nekik csak Boti vagyok, és semmi melankolikus Csáky meg higanymozgású Hamlet. Aláírást ma még nem kért senki. Szelfizni is fogunk? Tíz perc alatt elterjed, hogy itt vagyok elég elgyötört állapotban a Szent Jánosban.

„Úristen, Boti! Hát te meg mit keresel itt? – faggat tovább a lány. – Jaj, Istenem, csak nem a zombik téptek meg? A köveskáli marcangolók?”

„Nem kell aggódnod, én csak robogóztam. Talán eltörött egy-két bordám, még nem tudják.”

Elkészíti a közös képünket. Közben megjön az anyuka. Összevarrás után azonnal mennie kellett haza szoptatni, ahogyan a férjének ígérte. Az anyja tetőtől talpig végigmér, nem mond semmit.

Köpjek egyet, hová, hát a zsebkendőmbe, kapom búcsúzóul a tanácsot a rajzolt szemöldökű lánytól. Abból majd kiderül, mi van velem, mert ha véres, akkor...

Téblábolok itt. Téblábolnék. Mert ha mozdulok, halál. Ha sóhajtok, halál. A köpésem nem véres.

Jártam én erre egyáltalán? Persze, bár óvodás koromban másik osztályra szaladtak velem, a lépcsőzetes park legfelső teraszára. De ha jártam is, elszoktam ezektől az özönvíz előtti körülményektől. Valahol a kilencvenes évek derekán akadhatott el az idő. Likacsos, fehér fémpadok, faközöld csempék, repedező vagy vetemedő burkolatok.

Nagy levegőt veszek, és bekopogtatok ez ügyeletre: nem tetszettek elfelejtetni? Kinéz a nővér, ez a második nővér a váltásból, karcsú és szép, jól áll neki a répvörös haj, ő nagyon odafigyelt, esküszik, hogy ő mindig mindenre odafigyel, de értsem meg, vasárnap hajnal van, baleseti csúcsidején. Néha áttolnak egy-egy súlyos sérültet hordágyon. „Ki ez a véres?”, kérdezem olyankor Macbeth-tel. Ők előnyben, de például a kismamával nem kivételeztek, csak a csonka kézfejű fiúval, akit azonnal vittek is be, természetesen.

Hat és fél óra várakozás után fogadnak. Minden jel szerint reggel van. A nővér vattára csöppent egy vörös fiolából, és fertőtleníti vele a mellkasomat. Vérnyomás, pulzus, légzésszám, oxigénszint, mi még? Meg a röntgen. Lilába váltó piros foltok a szívem tájékán. Utoljára alsó tagozatban néztem ki így futballmeccs után. A fiatal orvos érkezésemkor és távozásomkor is kezet nyújt. De ő, szerencsémre, nem ismer. Kimegy, még megkonzultálja a leletet a kollégájával.

Közömbös arccal jön vissza. Végre megtudom, hogy bal oldali, kettős bordatörésem van. Zúzódásaim is akadnak szép számban. Óriási mázli, hogy ennyivel megúsztam. Tüdő, szív nincs veszélyben, hála Isten. Nem lesz gip-

szem, és nem kell befeküdnöm, ami óriási áldás, mert magamfajta ember számára a kórházi ágy az igazi infernó.

Teljesen örült vagyok, hogy megint részegen robogóztam. Ha visszatekerhetnék a Le Cool bárpultja mellé! És hívhatnék egy taxit. Úgynevezett színészbalesetet mindig a részegen hazavezetők szenvednek. Évekig láttam őket távozni különféle büfékből, és lám, semmit sem okultam. Hallani egy kollégáról, aki bunyóba keveredve lefejelte az útpadkát, és vérömleny keletkezett a koponyájában. Még három napig élt. Más meg belebukfencezett az árokba. Egy bicikliző kollégámnak beszorult az egyik kereke a sín vályújába, és úgy ütötte el a villamos. Micsoda irgalmatlan tömege lehet egy villamosnak! Hozzájuk képest egész jól vagyok.

Anyámat akkor sem merném hívni, ha képes volna bekapcsolódni a telefonom. Mindig mondja, csak Magyarországon ne kerüljön kórházba az ember. Pedig ő az élete zömét kórházban dolgozta le. Éppen azért mondja.

Mondom, a lélegzetvétel is nehéz.

Fájdalomcsillapítót, még. Ugye, nem vénásan?

„TÚLÉLTÉ?”, szorítja meg a kezemet doktor Kemecsei.

„Persze. A bal oldalamba két hét után sem tudtam ráfeküdni. Javul, de még érzem. Apámat tudja?”

„Tudom. Miket kell magának megélnie.”

„Azóóóta nem találkoztunk? Tényleg, azóta!”

„Mondja, maga közel volt hozzá?”

„Igazából soha.”

„Mert?”

„Mert soha nem hitt bennem. – Látom, fintorog. – Hadd jegyezzem meg, nekem soha nem volt apás traumám. Néha vitatkoztunk, de ennyiben kimerült a csatánk. Lehet, hogy ez a baj. Képzelse...”

„Igen?”

„Képzelse... márciustól nem játszunk a *Hamletet*.”

Ami a legelképesztőbben fáj, és most is, az a köhögés.

„Gróf levette?”

„Remélem, nem. Szerinte csak pihenteti. Ebben az évadban nincs több. Szinte szerencse, hogy az erdélyi vendégszínházunk pedig elmarad. Állítólag elfáradtam benne. Persze, figyelembe veszi, hogy most mi történt. De ahogy Péterváron rosszul lettem, az az ő szemében nem véletlen. Akkor sem fair. Beismerte a saját kudarcát a *Haramiákkal*, az az előadás mégis műsoron maradt.”

„Alex, Alex. Ez a maga fenenagy perfekcionizmusa, ez árt magának a legtöbbet.”

„Igen, de nekem nem megy eszelős megszállottság nélkül. Túl sok mindent vállaltam magamra. Mintha mindent nekem kéne megcsinálnom.”

„Erről van szó. De ez tévedés. Ez nem egy misszió.”

„Tényleg nem?”

„Tényleg. Ezt a feszültséget maga generálja magának. Tudjon nemet mondani.”

„Néha megy. Őszintén szólva az utóbbi időben kicsit felelőtlen lettem.”

„Elkezdte nem komolyan venni a feladatokat?”

„Mondjuk így. Látva, hogy bármit teszek, soha nem elég jó.”

„Tavaly ilyenkor még tétovázott a lehetőségek között, nem?”

„De. Újabban pedig, bármelyik utat is választom, akadályba futok. Elkezdtem nem válaszolni a fölkerő levelekre, pedig azelőtt egyetlenegy is bearányozta a napomat. Ma meg jön napi tizennégy. Arra gondoltam, miért is ne? Miért ne lehetnék mostantól én is linkóci? Megbízhatatlan, mint a színházi emberek hatvan-hetven százaléka? Ne tanuljak szerepet, ne járjak konditerembe? Csődöljek be színészként is, próbaképpen, csak úgy?”

„Isten ments.”

„De ami nagyobb baj, elkezdtem hanyagolni a kislányomat is.”

„Ne tegye. Mondjon le tizennégyből tizenhármát, és menjen el Renátáért. Semmi nem okoz olyan mértékű stresszt, mint amikor görcsösen tetszeni akar valaki – dörmögi Kemecsei. – Minél inkább erőlteti, annál többször szalad lékre, annál több csüggedés.”

A *Káliban* azt kérdezné ilyenkor a vándorprédikátorom: „Most akkor kinek akarsz tetszeni, kicsi barátom, ezeknek az önkormányzati mitugrászoknak, vagy a Jézus Krisztusnak? Csak akkor fog csökkenni a feszültségfaktorod, ha erőd forrása Isten.”

Röhögök magamon.

„Tudja, mi az újdonság?”, kérdezi.

„Nem én.”

„Végre megtalálta a pillantásomat. Maga. Az enyémet.”

„Megint ezzel jön, *dottore?*”

„A színpadon hogy van ezzel?”

„Köszönöm szépen, jól.”

„Ezt hogy érti?”

„Tilos félrenézni. Csak ha kifejezetten azt kérik tőlem.”

„És a színpadon kívül?”

„Fáraszt némelyik szempár.”
„Például az enyém.”
„Nem különösebben.”
Fóbia, baszd meg. Nem, nem fóbia.
„Az étvágya milyen?”
„Normális.”
„Lucával találkoztak mostanában?”
„Közvetlenül a balesetem után.”
„Mit szólt hozzá?”
„Mit szól, hát idiótának nevezett. Félt engem.”
„Együtt vannak?”
„Jó kérdés. Mindig úton van. Tegnap elrepült Münchenbe. Szeretem.”
„Imolát tudja?”
„Tőlem nem. De valamiért neheztel.”
„És ezért lehet is.”
„Szörnyű vagyok”, suttogom.
Túl puha nekem ez az ember.
„Elmondja neki valaha?”
„Nem tudom. Nyilván.”